

količine poslanog kalaja. Kad je tužitelj odmah nakon odašiljanja spornog vagona, a prije nego je tuženik primio odnosni vagon, obavijestio tuženika telegramom, da izvrši službeno vaganje, morao je tuženik kao pošten i savjestan poslovni partner izvršiti vaganje odnosno pošiljke (OU br.3). Kad prodavalac ili kupac mora utvrditi količinu robe s vozarom ili špediterom, pa ako vozar ili špediter odbije da utvrdi količinu, ili odbije da izda ispravu o utvrđenoj količini, količina robe mora se utvrditi komisijskim zapisnikom (OU 128 st.1). Prema tome, tuženik je bio dužan izvršiti vaganje primljene pošiljke komisijski i o tom načiniti zapisnik, a to on nije učinio, pa je stoga dužan snositi posljedice takvoga svog propusta.

Ocjenjujući dokaz o težini pojedinog bloka, što ga je tužitelj pružio na temelju zapisnika o vaganju iste robe, koju je poslao drugom kupcu, valja uzeti, da je tužiteljeva tvrdnja točna i da pojedini blok teži oko 44.5 kg, te da prema tome težina 97 blokova kalaja, koje je tužitelj poslao tuženom doista iznosi 166 kg više nego je to bilo označeno u osnovnom tovarnom listu.

G.B.

Bilješka. - U ovoj presudi sud nije riješio pitanje, koje bi pravne posljedice nastupile, da tužitelj nije uspio na siguran način dokazati stvarnu količinu otpremljene robe.

B.J.

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE
Drugostepena presuda od 24.II.1960.

Vijeće: Gabro Badovinac, dr. Dušan Arneri, prof.dr. Vladislav Brajković

Za štetne posljedice izvršenja nepotpune ili pogrešne dispozicije špeditera ili vlasnika robe ne odgovara skladištar -
Skladištar je dužan posjedovati znanje o manipulaciji robe

Tužitelj špediter dao je Poduzeću luka i skladišta nalog, da mu uskladišti i po dimenzijama složi 188 komada autoguma. U dispoziciji označio je broj teretnice, te brojeve i marke guma. U nadopuni iste dispozicije, koja je uslijedila četiri dana poslije toga, špediter je dao dispoziciju, u kojoj

je bilo rečeno, da se prvašnja dispozicija stornira utoliko, što se radi o 188 komada guma težine 9.764 kg, a ne, kako je u prijašnjoj dispoziciji bilo navedeno, 4.044 kg.

Špediter kao tužitelj traži, da mu tuženik - Poduzeće luka i skladišta - naknadi štetu, koja mu je nastala time, što je tuženik kao skladištar izvršujući dispoziciju, gume složio po dimenzijama, a ne i po platnima, jer je u odnosnoj količini bilo guma iste dimenzije sa 12 i 14 platna, pa su uslijed toga krajnjim korisnicima bile poslana gume sa 12 platna mjesto sa 14, a to da je posljedica pogrešnog sortiranja guma, koje je izvršio tuženi.

Prvostepeni sud odbio je zahtjev tužitelja,

Povodom žalbe tužitelja, drugostepeni je sud odbio žalbu i potvrdio presudu.

Iz obrazloženja:

Neosnovan je prigovor tužitelja, da je tuženik, primivši dispoziciju, da izvrši sortiranje guma po dimenzijama, bio dužan da gume posebno sortira i po broju platna, iako su odnosne gume u teretnici br.9 bile posebno označene i brojevima od 403 do 590. Naime, iz dispozicija tužitelja slijedi, da se radilo o dvije partije guma, jer dispozicija od 13.VIII. govori o 188 komada 4.044 kg po nalogu "Bez zapreke br.22", a storno te dispozicije od 17.VIII. govori o 188 komada 9.764 kg. Prema tome tužitelj, kad je davao dispoziciju, odnosno njenu nadopunu, nije tuženiku - kao skladištaru - posebno skrenuo pažnju, da posebno sortira jednu partiju guma od druge, nego je dao općenit nalog, da se gume uskladište i sortiraju po dimenzijama. Pošto je tuženik gume sortirao po dimenzijama, što je nesporno, i pošto su službenici tužitelja znali, kako su gume sortirane, a kako tuženik nije specijalizirano poduzeće za promet i manipulaciju gumama, da bi morao znati ili posjedovati posebno stručno znanje u razlikovanju auto-guma i po broju platna, ne može se uzeti, da je tuženik propustom dužne pažnje izvršio pogrešno sortiranje, i time prouzročio zamjenu guma. Pravilno je stoga prvostepeni sud uzeo, da u pogledu sortiranja guma po dimenzijama u skladištu tuženika nema odgovornosti na tuženiku. S obzirom na to, za štetne posljedice izvršenja nepotpune ili pogrešne dispozicije špeditera ili vlasnika robe skladištar ne odgovara, jer je osnovni uzrok nastanka štete nedovoljno određena dispozicija tužitelja o načinu uskladištenja i sortiranja odnosne robe.

G.B.

Bilješka. - Skrećemo pažnju na presudu istog suda od 30.X.1957., koja je objavljena u br.1 na str.26 ovog periodika, gdje je sud stao na stanovište, da je skladištar dužan posjedovati minimum tehničkog znanja, koje se u vrijeme suvremenog tehničkog napretka mora od skladištara zahtijevati. Tamo se radilo o zadržavanju vode u hladnjacima automobila, što je - radi niske temperature - dovelo do kvara motora. U gornjoj presudi je sud riješio u korist skladištara, i to ne radi toga, što je napustio svoj pravi zauzeti načelni stav, već što smatra, da poznavanje tehničkih uvjeta u pogledu automobilskih guma, a u okviru spornog pitanja, prelazi okvir potrebnog minimuma tehničkog znanja. Premda je načelni stav suda u ovom pogledu jasan, ipak će u praksi biti prilično teško unaprijed predvidjeti, kakvo će rješenje sud donijeti, jer pitanje ovisi o stvarnim činjenicama, koje će sud ocijeniti kao relevantne.

B.J.

V I Š I P R I V R E D N I S U D N R H R V A T S K E
Prvostepena presuda od 7.1.1960.

Vijeće: Zvone Rihtman, prof.dr.Vladislav Brajković, dr.Branko Jakaša

Vlasniku broda ne može se osporiti pravo tužbe za naknadu štete na stvari, koja se nalazi u njegovu vlasništvu - Okolnost, što je do štete došlo u vrijeme, kada se je brod nalazio u zakupu, pa vlasnici nisu ujedno vršili i funkciju brođara, ne može utjecati na njihovo pravo isticati zahtjev za naknadu štete - U isticanju zahtjeva vezani su ugovorom, što ga je u njihovo ime zaključio brođar

Tužitelji su kao vlasnici dali svoj brod u zakup poduzeću "M" u R. Za vrijeme trajanja ugovora o zakupu, brod je, uslijed sudara s neutvrđenim plivajućim objektom, potonuo, pa je zakupoprimalac kao brođar zaključio s tuženikom ugovor o dizanju potonulog broda sa morskog dna i o prijenosu broda na podesno mjesto uz obalu. Pothvat nije uspio. U jednoj prethodnoj parnici, koju je tuženik bio poveo protiv poduzeća "M" za isplatu ugovorene naknade, tužba je odbijena, jer je sud utvrdio, da je tužitelj odgovoran za propust dužne pažnje pri izvršenju ugovora, zbog čega je došlo do neuspjeha pothvata, pa mu stoga ne pripada naknada. Na osnovu takvog činjeničnog stanja, tužitelji u ovoj parnici traže od tuženika, da im naknadi štetu nastalu propašću